

Jeremias Klagovisor.

I Kapitlet.

Klagan öfver Jerusalems intagande och dess inbyggares bortförande.

Huru ligger den icke öde, den folkrika staden, lik en änka vorden! Huru har icke härskarinnan ibland folken, furstinnan i landen, blifvit en trälinna!

2. Hon gråter bittert natten om, och hennes kind är tårad. Ingen är, som tröstar henne, af alla hennes älskare; alla hennes vänner hafva besvikit henne och blifvit hennes fiender.

Jer. 13: 17.

3. Juda har flyttat bort för nöd och

hård träldom, har bosatt sig ibland hedningarne och har ingen ro funnit. I trånga pass upphinna honom alla hans förföljare.

4. Vägarne till Zion stå sörjande, emedan ingen är, som kommer till högtid. Alla hennes portar stå öde hennes präster sucka, hennes jungfrur äro sorgsna, och själf är hon bedröfvad.

5. Hennes motståndare hafva fått öfvermakten, hennes fiender trotsa, ty Herren har tuktat henne för hennes synders mängd. Hennes barn äro gångna i fångenskap, drifna af fienden;

6. och försvunnen är från Zions dotter all hennes härlighet. Hennes furstar likna hjortar, som icke finna betesmark, och som vanmäktige fly undan jägaren.

7. I sin nöds och sin landsflykts tid kommer Jerusalem ihåg all sin vålmakt, sådan den var i forna dagar, nu då dess folk har fallit för fiendens hand och det ingen hjälpare hafver och dess fiender se med hån på dess förluster.

8. Svårt har Jerusalem för syndat sig och har därför blivit såsom en kvinna i sin orenhets tid, hvilken alla de som hafva ärat henne förakta, sedan de sett hennes skam, och som själf drager sig tillbaka med suckan.

Jer. 13: 22, 26.

9. Hennes orenhet läder vid hennes klädesfällar. På hvad slutet skulle blifva tänkte hon icke. Också blef hon underbart störtad, och ingen är, som tröstar henne. Se, Herre, till min nöd, och huru fienden förhäfver sig!

10. Sin hand uträckte fienden efter alla hennes dyrbarheter; ty själf fick hon se huru hedningar gingo in uti hennes helgedom, om hvilka du har budit, att de icke skulle få komma in uti din församling.

5 Mos. 23: 3.

11. Allt hennes folk suckar och söker efter bröd; sina dyrbarheter gifva de ut för mat för att stilla sin hunger. Se, Herre, och gif akt huru föraktad jag blifvit!

12. Hören I alle, som gån här vägen fram! skåden och sen till, om någon smärta finnes, som är lik min smärta, som blifvit mig tillfogad, hvarmed Herren har bedröfvat mig på sin glödande vredes dag!

13. Från höjden sände han en eld i mina ben, som blef dem öfvermäktig. Han utbredde ett nät för mina fötter, kastade mig öfver ända, gjorde mig förvirrad, krank för beständigt.

14. Mina synders ok vardt sammanknutet af hans hand. I hvarandra sammanflätade lades de på min hals. Min kraft slog han ned. Herren gaf mig i deras händer, hvilka jag icke kunde stå emot.

15. Herren hortryckte alla mina starke, som voro i mig. Han lyste

ut högtid hos mig till att nedergöra mina unga män. Pressen trampade Herren åt jungfrun, Judas dotter.

16. För sådant allt gråter mitt öga, flyter mitt öga i tårar; ty fjärran ifrån mig är den som skulle trösta mig och gifva mig modet åter. Mina barn äro förvirrade, ty fienden är öfvermäktig.

Jer. 14: 17.

17. Zion sträcker ut sina händer, ingen är, som tröstar henne. Herren har uppbådat emot Jakob hans fiender från alla håll. Ibland dem är Jerusalem lik en kvinna i sin orenhet.

18. Rättfärdig är Herren; ty jag har varit ohörsam emot hans mun. Hören, alla folk, och sen min smärta! Mina jungfrur och mina unge män hafva gått i fångenskap.

Dan. 9: 7.

19. Jag kallade på mina älskare. De bedrogo mig. Mina präster och mina äldste uppgåfvo andan i staden under det att de sökte sig mat för att stilla sin hunger.

20. Se, Herre, huru nödställd jag är! Mina inälvor jäsa. Mitt hjärta vänder sig i mitt lif, att jag har varit så ohörsam. Utomhus gör svärdet mig barnlös, inomhus pesten.

Es. 16: 11. Jer. 48: 36. Klag. 2: 11.

21. Man hör min suckan, men ingen är, som tröstar mig. Alla mina fiender höra min olycka; de glädja sig, att du så har gjort. Låte du ock den dag komma, som du har utropat, att de måtte blifva såsom jag!

Jer. 50: 10, 29. 51: 24.

22. Komme all deras ondska inför ditt ansikte, och göre du åt dem såsom du har gjort åt mig för alla mina synder! ty många äro mina suckar och mitt hjärta är krankt.

2 Kapitlet.

Enahanda klagan.

Huru omtöcknade Herren Zions dotter med sin vrede! Han nedkastade ifrån himmelen till jorden Israels härlighet och kom på sin vredes dag icke ihåg sin fotapall.

2. Herren fördärfvade utan försökning alla Jakobs boningar, nedref i sin vrede Judas dotters fästen, lade dem till jorden, vanärade konungadöinet och dess furstar.

3. Han afhögg i sin vredes glöd alla Israels horn, drog sin högra hand tillbaka undan för fienden och brann i Jakob såsom en lågande eld, som förtärde allt rundt omkring.

4. Han spände sin båge såsom en fiende, ställde sig med högra handen upplyft såsom en motståndare och dräpte allt som fagnade ögat. Öfver Zions dotters lydda utgöt han sin vrede såsom en eld.

5. Herren var såsom en fiende. Han förstörde Israel, förstörde alla palats, fördärfvade dess fästen och lopade öfver Judas dotter jämner på jämner.

Es. 29: 2.

6. Och han ref upp sin boning såsom en trädgård och fördärfvade sitt högtidsrum. Herren gjorde, att man i Zion glömde både högtid och sabbat, och i sin vredes ifver försköt han både konung och präst.

7. Herren öfvergaf sitt altare, förkastade sin helgedom, lämnade dess palatsers murar i fiendernas hand, som upphofvo sin stämma i Herrens hus såsom på en högtidsdag.

8. Herren hade beslutit att fördärfva Zions dotters mur. Han sträckte snöret och höll icke sin hand tillbaka från förstörelsen och drog sorg öfver vall och mur. Vannäktiga blefvo de båda.

2 Kon. 21: 13. Es. 34: 11.

9. Till jorden sjönko hennes portar; han fördärfvade och sönderbröt hennes bonnar. Hennes konung och hennes furstar bo ibland hedningarne. Lag finnes icke; och dess profeter få ingen syn ifrån Herren.

Ps. 74: 9.

10. På marken sitta förstumade Zions dotters äldste, de kasta stoft på sina hufvud och kläda sig i säck; mot marken sänka Jerusalems jungfrur sina hufvud.

11. Af gråt förtäras mina ögon, mina inälvor jäsa, på marken är min lever spilld för mitt folks dotters nöd, under det att barn och spenabarn försmäkt på gatorna i staden, Klag. 1: 20.

12. Sägande till sina mödrar: Hvar få bröd och vin? under det att de, slagne kämpar like, försmäktande ligga på gatorna i staden och uppgifva sin anda i sina mödrars famn.

13. Hvad exempel skall jag åberopa för dig? Hvad skall jag jämföra med

dig, du Jerusalems dotter? Hvad skall jag förlikna med dig för att trösta dig, du jungfru, Zions dotter? Ty stor som hafvet är din nöd. Ho kan hela dig?

14. Dina profeter predikade för dig fåfänglighet och dårskap och uppenbarade icke för dig din skuld, för att afvända din fåfängskap, utan predikade för dig fåfänglig predikan och landsförvisning.

Jer. 2: 8. 5: 31.

14: 14. 23: 16. 27: 14. 29: 9. Hes. 13: 2.

15. De klappa händerna öfver dig alla som gå vägen fram, de hvissla och rista hufvudet öfver Jerusalems dotter, sägande: Är detta den staden, som man kallade »Skönhetens fullkomlighet, en glädje för hela jorden»?

Job 27: 23.

16. Alla dina fiender uppspärra sin mun öfver dig, de hvissla och gnissla med tänderna och säga: »Vi hafva fördärfvat honom. Ja, denne är den dagen, på hvilken vi hafva väntat; vi hafva upplefvat den och fått se den».

Ps. 22: 14.

17. Herren har gjort hvad han hade i sinnet, har fullbordat sitt ord, som han långt tillförne hade budit, har nedrifvit utan förskoning och låtit fienden glädjas öfver dig och upphöjt dina motståndares horn.

3 Mos. 26: 14 f. 5 Mos. 28: 15 f.

18. Deras hjärta ropar till Herren. O du Zions dotters mur, låt tårar flyta som en bäck både dag och natt, gif dig ingen rast, ej hvile din ögonsten!

19. Statt upp, rop om natten vid den första väkten, utgjut ditt hjärta såsom ett vatten inför Herrens ansikte, lyft upp till honom dina händer för dina barns lif, som försmäkt af hunger i alla gatuhörn!

20. Skåda, Herre, och se till, åt hvem du har så illa gjort! Skola kvinnor uppåta sin lifsfrukt, barnen, som bäras på armarne? Skall både präst och profet dräpas i Herrens helgedom?

Klag. 4: 10.

21. De lågo på marken, på gatorna, både ung och gammal; mina jungfrur och mina unge män föllo för svärdet. Du mördade på din vredes dag, du slaktade utan förskoning.

22. Du uppbådade såsom till en högtidsdag mina förskräckelser ifrån alla

sidor, och ingen var, på Herrens vredes dag, som kom undan eller blef öfrig. Dem hvilka jag har burit på armarne och fostrat förgjorde min fiende.

3 Kapitlet.

Klagan öfver Sångenskapens elände.

Jag är den man, som har sett eländet under hans vredes gissel.

2. Mig har han ledt och låtit gå i mörker och icke i ljus.

3. Ja, emot mig vänder han hela dagen sin hand å nyo.

4. Mitt kött och min hud har han låtit åldras och sönderslagit mina ben.

Ps. 51: 10.

5. Han har byggt omkring mig och omhvärt mig med galla och nöd.

6. I mörka rum har han förlagt mig, likasom de länge sedan döda.

7. Han har stängt omkring mig, så att jag ej kan komma ut, han har gjort mina fjättrar tunga.

8. Och om jag klagar och ropar, stoppar han örönen till för min bön.

Ps. 22: 3.

9. Han har stängt mina vägar med luggen sten och förvridit mina gångstigar.

10. En lurande björn har han varit emot mig, ett lejon i gömda snår.

11. Mina vägar har han ledt vilse och slitit mig i stycken, fördärfvat mig i grund.

Os. 5: 14. 13: 7, 8.

12. Han spände sin båge och satte mig såsom ett mål för pilen. Job 16: 12.

13. Han skickade i mina utjurar sitt kokers söner.

14. Jag blef ett åtlöje för hela mitt folk, en daglig visa för dem.

Job 30: 9. Ps. 69: 12.

15. Han mättade mig med bittra örter, rusade mig med malört,

16. och han gaf grus åt mina tänder att krossa och öfverhöljde mig med aska,

17. och min själ förkastade friden, jag glömde bort hvad lycka var,

18. och jag sade: »Mitt hopp är ute och min förtröstan på Herren;

19. tänk på mitt elände och min landsflykt, malört och galla!»

20. Ja, du skall tänka däruppå; och så nedslagen min själ än är,

21. skall jag lägga detta på mitt hjärta och därför vill jag hoppas.

22. Herrens nåd är det, att det icke är ute med oss, att det icke är slut med hans barmhärtighet.

23. Den är hvarje morgon ny, din trohet är stor.

24. Herren är min del, säger min själ; därför vill jag hoppas på honom.

Ps. 16: 5. 73: 26.

25. Herren är god för dem som förbida honom, för den själ, som söker honom.

26. Godt är att i stillhet hoppas på Herrens hjälp.

27. Godt är för mannen, att han drager oket i sin ungdom,

Matt. 11: 29.

28. att han sitter ensam och tyst när han fått det sig pålagdt,

29. att han lägger sin mun i stoftet och säger: »törhända finnes det hopp ännu»,

30. att han räcker kinden fram åt den som slår honom och låter mätta sig med smålek;

31. ty Herren förkastar icke för evigt,

32. utan, om han bedröfvar, så förbarbarar han sig igen efter sin stora nåd;

33. ty han plågar och bedröfvar icke människors barn utaf hjärtat.

34. När någon trampar under fötterna alla fångar i ett land,

35. när någon vränger en mans rätt inför den Högstes ansikte,

36. när någon gör en annan orätt i hans sak, skulle Herren icke se sådant?

37. Ho är den som böd, och det skedde, utan att Herren har befallt det?

38. Kommer icke ifrån den Högstes mun både det onda och det goda?

Es. 45: 7. Am. 3: 6.

39. Hvi knorrar då människan medan hon lever? Hvar och en knorre emot sina synder!

Luk. 23: 41.

40. Låt om oss rannsaka våra vägar och pröfva dem och omvända oss till Herren!

41. Låt om oss upplyfta våra hjärtan på samma gång som händerna till Gud i himmelen!

42. Vi, vi hafva syndat och varit ohörsamme; du skonade icke.

Ps. 106: 6. Jud. 7: 19.

43. Du dolde dig i vrede, du förföljde oss, du dräpte utan förskoning.

44. Du dolde dig i molnen, så att bön icke hann fram.

45. Till ett afskråde och till mål för förakt gjorde du oss ibland folken.

46. Alla våra fiender uppspärade munnen emot oss.

47. Förskräckelse och grof blef vår del, förödelse och nöd.

Es. 24: 17. Jer. 48: 43.

48. I vattubäckar flyter mitt öga för mitt folks dotters nöd. Jer. 9: 1.

49. Mitt öga rinner utan ro, utan återhåll,

50. till dess Herren blickar ned och ser till mig ifrån himmelen.

51. Mitt öga värker i mig för min stads alla döttrars skull.

52. Mig jagade ständigt som en fågel de som utan sak voro mina fiender.

53. De gäfvö mitt lif till spillo i brunnen, och de kastade sten på mig; Jer. 38 kap.

54. vatten strömmade mig öfver hufvudet. Då sade jag: »Jag är förlorad».

55. Jag anropade ditt namn, Herre, utur brunnens djup.

56. Du hörde huru jag ropade: »bortgöm icke ditt öra för min suckan, för min klagan!»

57. Du nalkades mig när jag anropade dig. Du sade: »Frukta icke!»

58. Du åtog dig min sak, o Herre, du förlössade mitt lif.

59. Du har sett, o Herre, hvad orätt jag har lidit. Skaffa du mig rätt!

60. Du har sett all deras hämndlystnad och alla deras anslag emot mig.

61. Du har hört deras försmädelse, o Herre, alla deras anslag emot mig,

62. mina motståndares tal och deras dagliga rådslag emot mig.

63. Om de sitta eller om de stå, gif akt huru jag är deras visa!

64. Vedergäll dem, du Herre, efter deras händers verk!

65. Lägg du ett täckelse öfver deras hjärta! Din förbannelse öfver dem!

² Kor. 3: 14—16.

66. Förfölj dem i din vrede och förgör dem, så att de icke må finnas mer under Herrens himmel!

4 Kapitlet.

Klagan öfver Jerusalems förödelse.

Huru har guldut blifvit så fördunkladt, den kostbara malmen så förvandlad! Helgedomens stenar ligga kastade i alla gatuhörn.

2. Zions barn, de ädla, aktade såsom renaste guld, huru hafva de icke nu blifvit räknade lika med kärl af ler, verk af krukomakarens händer!

3. Själftva schakalerna räcka spenarne åt sina ungar att dia. Mitt folks dotter har blifvit gryni, såsom strut-sarne i öknen.

4. Spenabarnets tunga låder vid dess gom af törst. De späda barnen bedja om bröd; ingen är, som bryter det åt dem.

5. De som åto läckerheter, de försmäktade nu på gatorna; de som buros i skarlakan, de famna nu om gödsel-högarne.

6. Och mitt folks dotters bot blef större än Sodoms straff, som vardt omstörtadt i ett ögonblick, utan att händer lyftes däremot.

¹ Mos. 18: 20. 19: 24.

7. Renare voro hennes ädlingar än snö och hvitare än mjölk och rödare på kroppen än koraller, deras utseende var såsom safirens.

8. Mörkare än svärta blef deras hy, de kännas utomhus ej mer igen, deras hud kläbb fast vid deras ben och är torr såsom trä.

9. Lyckligare voro de som föllo för svärd än de som fälldes af hunger; ty desse tynade bort, förtärde af brist på markens alster.

10. Ömsinta kvinnor kokade barn, sig till föda, i mitt folks dotters nöd.

³ Mos. 26: 29. ⁵ Mos. 28: 53. ² Kon. 6: 29. Klag. 2: 20.

11. Herren fullbordade sin harm. Han utgöt sin vredes glöd och tände en eld i Zion, som förtärde dess grundvalar.

Jer. 17: 27.

12. Icke trodde jordens konungar eller någon af dem som bo i världen, att motståndare och fiende skulle komma in genom Jerusalems portar.

13. Men så skedde det dock, för dess profeters synder, dess prästers missgärningar, som där inne utgöto oskyldiges blod.

Jer. 5: 31. 27: 21.

14. De irrade såsom blinde omkring på gatorna, sudlade med blod, så att ingen torde komma vid deras kläder.

15. »Ur vägen, där kommer en oren», ropade man om dem. »Ur vägen, ur vägen, kommen icke vid dem!» ty man flydde och skydde dem. Bland hednafolken hette det om dem: »Här få de icke mer bo».

16. Herren själf förströdde dem. Han ville icke mer se till dem. På prästerna gjorde man utet afseende, och med de gamles gråa hår hade man utet medlidande.

17. Ännu smäktade våra ögon efter vår fåfängliga hjälp. I vårt vaktorn vaktade vi efter ett folk, som dock ej kunde hjälpa.

18. Man jagade våra steg så att vi icke kunde gå på våra gator. Vårt slut var nära, våra dagar voro fulla, ty vårt slut var kommet.

19. Snabbare voro våra förföljare än himmelens örnar. På bergen jagade de oss, i öknen lade de försåt för oss.

20. Själén i vårt lif, Herrens smorde, vardt fångad i deras gropar, han, under hvilkens skugga vi hade tänkt att vi skulle lefva ibland folken.

21. Fröjda dig och gläds, du Edoms dotter, du som bor i landet Uz! Äfven till dig skall kalken komma. Du skall dricka dig rusig och vara naken.

22. Sedan ditt straff är öfverståndet, du Zions dotter, skall han icke mer låta föra dig i fångenskap. Men han skall hemsöka din missgärning, du Edoms dotter; han skall blotta dina synder.

5 Kapitlet.

Klagan öfver utståndna lidanden. Bön om räddning.

Tänk, Herre, på huru det har gått med oss! Skåda och se på vår smälek!

2. Vår arvedel har tillfallit främlingar, våra hus utländingar.

3. Faderlöse hafva vi blifvit. Vi hafva ingen fader. Våra mödrar äro såsom änkor.

4. Vattnet, som tillhörde oss, måste vi dricka för penningar; vår egen ved måste vi betala.

5. Våra förföljare ligga oss öfver halsen. Vi uppgifvas och hafva ingen ro.

6. Vi hafva måst gifva oss under Egypten och Assur för att få bröd till att mätta oss med.

7. Våra fäder hafva syndat och äro icke mer, men vi måste bära deras missgärningar.

2 Mos. 20: 5. Jer. 31: 29. Hes. 18: 2.

8. Trälär härska öfver oss. Ingen är, som rycker oss utur deras hand.

5 Mos. 28: 43, 45. Klag. 1: 5.

9. Med lifsfara för svärd i öknen måste vi hämta vårt bröd.

10. Vår hud är brännet, såsom en ugn, af hungerns glöd.

11. Kvinnorna i Zion har mankränt, jungfrurna i Judas städer.

12. Furstar hafva de hängt med egen hand, och ingen ära har blifvit visad de gamle.

13. Ynglingar hafva måst draga kvarnsten, och gossar hafva dignat under veden.

14. De gamle sitta icke mer i stadsporten; ynglingarne befatta sig icke mer med strängospel.

15. Slut är på vårt hjärtas glädje. Vår daus är förhytt i sorg.

16. Kronan är fallen från vårt hufvud. Ve oss, ty vi hafva syndat!

17. Därföre är ock vårt hjärta krankt, därför äro våra ögon mörka,

18. för Zions bergs skull, att det har blifvit så öde att räfvar där gå fram.

19. **Du**, Herre, blifver evinnerligen. Din tron varar ifrån släkte till släkte.

Ps. 9: 8. 29: 10. 102: 13. 145: 13.

20. Hvi skulle du för evigt förgäta oss, förkasta oss för lång tid?

21. Låt oss få återvända till dig, Herre, och må vi få komma hem igen! Förnya våra dagar, såsom de voro fordon!

Jer. 31: 13.

22. Ty skulle du väl hafva alldeles förskjutit oss och så högeligen vredgas på oss?